

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 82/13
Люксембург, 4 юли 2013 г.

Решение по дело C-312/11
Комисия/Италия

Държавите членки трябва да изискват от всички работодатели да предприемат практически и ефективни мерки в полза на всички хора с увреждания

Като не е въвела такова задължение Италия не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза

Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания — одобрена от името на Европейския съюз с Решение на Съвета на ЕС¹ — има за цел да насърчава, защитава и гарантира пълноценното и равноправно упражняване на всички човешки права и основни свободи от страна на всички хора с увреждания и да способства за зачитане на вътрешно присъщото им човешко достойнство.

Основната идея на европейската директива относно равното третиране в областта на заетостта² е, че дискриминацията, която се основава на увреждане, може да възпрепятства постигането на целите на Договора, по-специално, достигането на високо ниво на заетост и социална закрила, повишаване на жизнения стандарт и качеството на живота, икономическата и социална сплотеност и солидарност, свободното движение на хора. Следователно целта на тази директива е да регламентира основната рамка за борба с този вид дискриминация, що се отнася до заетостта и професиите, с оглед прилагането в държавите членки на принципа за равно третиране.

За да гарантира равно третиране на хората с увреждания, директивата изисква, по-специално от работодателя да приеме подходящи мерки, когато е необходимо в определен случай, за да даде възможност на тези лица да имат достъп, да участват или да се издигат в професията и да се обучават, освен ако тези мерки не представляват непропорционална тежест. Тази тежест не е непропорционална, когато е достатъчно обезщетена от мерки в полза на хората с увреждания в държавата членка.

Италианското право съдържа редица законодателни мерки относно подпомагането, социалната интеграция и правата на хората с увреждания, както и относно правото им на труд.

Комисията предявява иск за неизпълнение на задължения пред Съда, в който твърди, че при транспониране на директивата Италия не е гарантирала, че предвидените за хората с увреждания гаранции и улеснения в областта на заетостта ще се прилагат за всички хора с увреждания, за всички работодатели и за всички различни аспекти на трудовото правоотношение. Освен това прилагането на италианското законодателство зависи от приемането на последващи мерки от страна на местните органи или от сключването на специални споразумения между тях и работодателите и следователно, не предоставя на хората с увреждания права, които директно биха могли да бъдат защитавани по съдебен ред.

¹ Решение 2010/48/ЕО на Съвета от 26 ноември 2009 година относно сключването от Европейската общност на Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на хората с увреждания (ОВ L 23, 2010 г., стр. 35).

² Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16, Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7)

В днешното си решение Съдът посочва, че макар без съмнение директивата да не дефинира директно **понятието „увреждане“**, предвид **Конвенцията на ООН** то трябва да се разбира като обозначаващо **ограниченията, произтичащи от трайни физически, умствени или психични недъзи**, които при взаимодействие с различни пречки могат да затруднят пълноценното и ефективно участие на съответното лице в професионалния живот наравно с останалите работници.

На следващо място, Конвенцията на ООН е за широко определение на понятието **„разумни улеснения“**, които тя дефинира като приспособленията, необходими за всеки конкретен случай за да се осигури на даден индивид с увреждания пълноценно и равнопоставено с околните възползване от и упражняване на всички негови човешки права и основни свободи.

Освен това Съдът вече е постановил³, че това понятие цели да премахне пречките за пълноценното и ефективно участие на лицата с увреждания в професионалния живот наравно с останалите работници.

Ето защо държавите членки трябва да въведат **задължение за работодателите да предприемат ефективни и практически мерки** (адаптиране на сградите, на оборудването, на работното време и на разпределянето на задачите), като вземат предвид всеки отделен случай, за да дадат възможност на всяко лице с увреждане да има достъп, да участва или да се издига в професията или да се обучава, без обаче такива мерки да представляват непропорционална тежест за работодателя.

Съдът подчертава, че това **задължение се отнася до всички работодатели**. Не е достатъчно държавите членки да приемат мерки, които предоставят стимули и подкрепа, а трябва да изискват от всички работодатели да предприемат ефективни и практически мерки, когато е необходимо в определени случаи.

Съдът разглежда различните приети от Италия мерки за професионално стимулиране на хората с увреждания и стига до извода, че италианското законодателство, преценено дори в своята цялост, не изисква от всички работодатели да предприемат ефективни и практически мерки, когато е необходимо в определени случаи, в полза на всички хора с увреждания, които мерки да обхващат различните аспекти на работата и които да им позволяват да имат достъп, да участват, да се издигат в професията и да се обучават.

Ето защо Италия не е изпълнила своите задължения.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок.

Когато Комисията прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, тя може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче, че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение от Съда могат да бъдат наложени санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

³ Решение от 11 април 2013 г. по дело НК Danmark (съединени дела [C-335/11](#) и [C-337/11](#)).